

Nina Collins
Az őrangyal

Nina Collins

Az őrangyal

©Nina Collins 2020

Nina Collins – Az őrangyal

©Nina Collins 2020

Szerkesztő:

Emily Hart

Borító:
Nina Collins – Emily Hart

Kép forrása:
Pixabay

Felelős kiadó:
Book Dreams Kiadó
Elérhetőségek: +3620/461-0685
info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN 978-615-6155-70-2

Minden jog fenntartva!

Sűrű hózápor söpört végig egy csöndes kisváros elnéptelenedett utcáin. Az ötéves Nancy Brown hatalmas, tengerkék szemével bámult kifelé a házuk emeleti ablakából. Lehelete párát képezett a kristálytisza üvegen, amelybe mutatóujjával különböző motívumokat rajzolt. A feje tetején lévő két, teljesen egyforma, hamvasszőke copf ide-oda ugrált, ahogy oldalra billentette kis kobakját.

Halkan kinyílt a szobája ajtaja, de még a résen bekúszó édes illatok sem tudták rávenni, hogy megforduljon. Apró karjait összefonta maga előtt, állát magasra szegte, miközben ajkát durcás sóhaj hagyta el.

– Nancy, kincsem – szólította meg lágy hangon az édesapja –, nincs kedved csatlakozni hozzánk? A mama a kedvencedet főzte.

Nancy nem felelt. Tekintetét mereven a sarokban állomásozó nyolclábúra szegezte.

– Nancy, hiszen karácsonyeste van... – próbálkozott ismét az édesapja.

Mivel a kislány semmi jelét nem adta, hogy vele szándékozna tartani, a férfi lassan megfordult, de mielőtt becsukta volna maga mögött az ajtót, még visszanézett.

– Nagyon szeretünk! – mondta, és elhagyta a szobát.

A zárnyelv a helyére csúszott, és Nancy kiengedte a tüdejében rekedt levegőt.

– Nem is igaz! – dünnyögte az orrocskája alatt. – Akkor nem akarnátok egy öcsit is!

Hátát csüggedten a falnak döntve kezébe vette a kedvenc mackóját. Már hetek óta erre a napra várt. Vágyakozva gondolt rá, hogy végre tetőtől talpig összemaszatolhatja magát az édes, mézes krémmel, amelyet édesanyja a ropogós süteménybe tesz. Izgatottan választotta ki a szalvétákat is, amelyeket mindig ő szokott formára hajtogatni, és már éppen tépte volna szét az azokat rejtő csomagolást, amikor a mamája és a papája a nappaliba hívták és kiejtették a rettegett szót: kistestvér.

Ő nem akart kistestvért. A legjobb barátnőjének, Poppy-nak több is van, és ő mondta, hogy semmire sem jók. Egész nap csak sírnak és összenyálazzák a kedvenc játékaikat.

Erre a gondolatra riadtan a mackójára pillantott, majd teljes erejéből magához szorította.

– Nem engedem, hogy téged is összenyálazzon – jelentette ki eltökélten.

– A biztonság kedvéért ki sem viszlek majd a szobából – tette hozzá, és megsimította a maci feje búbját.

Kényelmesen elhelyezkedett az ágyban, és lehunyta a szemét, amikor újabb nyugtalanító gondolat kúszott be a fejébe.

Mi van, ha a szobámat is meg kell vele osztanom?

Egy ideig nyugtalanul fészkelődött. Kicsi fejében egymást kergették a gondolatok, majd hirtelen felült, sietősen lemászott az ágyról, és az éjjeli lámpa aranyló fényében a hófehér ruhásszekrényhez sétált. Apró ujjával megmarkolta

a faragott fogantyút, és kitárta a gardrób ajtaját. Pár pillanatig homlokráncolva nézett befelé, majd térdre ereszkedett. Szőke kobakja eltűnt a lelógó ruhák között, hogy nem sokkal később, egy felszabadult sóhaj kíséretében, kezében egy rózsaszín, unikornismintás hátizsákkal bukkanjon elő.

– A nagyihoz költözünk, Brumi – mondta a mackónak, miközben beletuszkolta a parányi hátizsákba. – Így ni – tette hozzá elégedetten, miután összehúzta a cipzárt úgy, hogy csak a maci sötétbarna feje látszódjon ki.

Halkan kinyitotta a szobája ajtaját, és a lépcső felé indult. A nappaliból karácsonyi zene szűrődött ki, amely elnyomta apró lépteinek zaját. Leszaladt a lépcsőn, be a konyhába, ahol lábujjhegyre állva kihúzta a szekrény legfelső fiókját, és egy maroknyi müzliszeletet rejtett a táskájába.

Miután végzett, nesztelenül az előszobába osont, belebújt csizmácskájába, magára vette télikabátját és a hatalmas bojtokkal díszített sapkáját, hátára kanyarintotta a hátizsákját, és a kilincs után nyúlt. Mielőtt lenyomta volna egy pillanatra tétován visszaneézett. Mandulavágású szemét a nappali résnyire nyitott ajtajára szegezte.

– Mit szólnál a Harry-hez? – hallotta meg apja kellemes baritonját.

– Harry... még barátkoznom kell vele – felelte elgondolkodva az édesanyja. – Oh, érezted mekkorát rúgott? Nagyon virgonc baba lesz – tette hozzá nevetve.

Nancy bánatosan felsóhajtott, és kilépett az utcára. A decemberi jeges szél azonnal az arcába csapott, melynek hatására bizonytalanul megtorpant. Végignézett a hófehérbe öltözött, aranyló fényben úszó utcán, majd elindult. Rózsaszín pamacsokkal díszített, apró csizmája alatt ropogott a frissen hullott hó. Menet közben előhúzta a kabátja zsebében lévő kesztyűjét és belebújtatta pöttöm ujjacskáit.

– Ne aggódj, Brumi, a nagy ház nincs messze – szólt hátra a válla fölött a mackónak. – A mamáékkal is csak beülünk a kocsiba, megyünk egy kicsit előre, aztán a papa párszor elfordul jobbra meg balra, és már ott is vagyunk.

Zsebre dugta kesztyűs kezét, és átvágott az út másik oldalára. Boldogságtól ragyogó arccal és tágra nyílt szemmel bámulta meg az ünnepi fényben pompázó villanypóznákat és a házak ablakaiban ragyogó karácsonyi díszeket.

– Azt hiszem, itt kell lefordulni – mondta jókedvűen, és befordult a következő sarkon.

Önfeledten gázolt bele az út szélén feltornyozott, hatalmas hótömegbe, nem törődve azzal, hogy teljesen átázik a nadrágja. Egy kihaltak tűnő ház érintetlen kapubejárójánál lefeküdt, majd a kezét és lábát egyszerre mozgatva angyalakát formázott a puha hótakaróban. Amikor végzett, felpattant, és boldogságtól ragyogó arccal megcsodálta a művét.

– Ugye milyen szép, Brumi? – kérdezte csillogó szemmel a macijától, és már szaladt is tovább.

Vidáman csúszkált egy jégdarabon, és az sem szegte kedvét, hogy többször is elesett. Felpattant, megigazította a hátizsákját és újra akcióba lendült.

Mielőtt továbbindult, elővett egy müzliszeletet a táskájából és vígan elmajszolta menet közben. Nagyon éhes volt, mert aznap nem vacsorázott, és már alig várta, hogy bejusson a nagymamája ínycségeket rejtő kamrájába.

– Lehet, fel kellett volna hívnom a nagyit, hogy megfőzhesse a kedvencemet – morfondírozott magában, miközben egy újabb müzliszeletért nyúlt.

Az édesség teljesen eltéltette, és meglehetősen elfáradt a kimerítő játékban, ezért egyre türelmetlenebbül fürkészte az utca két oldalán álló házakat, hátha előbukkan végre a nagymamáé, de egészen összezavarodott a sok egyforma épület között.

Talán az lesz az, nézett ki magának egyet, és magabiztosan elindult felé. A kapuhoz érve lábujjhegyre emelkedett, lenyomta a kilincset és belépett a sötét udvarba.

– Nagyi! – kiáltotta hangosan az ajtó felé indulva. – Én vagyok az – folytatta csilingelő hangon.

Már majdnem elért a lépcsőig, amikor egy hang megállásra készítette. Egyre erősödő, ijesztő morgás törte meg a szinte tökéletes csendet, és a félhomályból rövidesen előtűnt a hanghoz tartozó, borostyánsárga szempár is.

– A nagyinak nincs is kutyája – suttozta rémülten a sötétségbe, majd hátrálni kezdett.

A négylábú leugrott a lépcsőről és felé iramodott. Nancy hatalmasat sikoltott, és a maradék erejét összeszedve, ahogyan csak tudta, szedte aprócska lábait. Nem hallott mást, csupán a torkában dobogó szívverését és a szél

süvítését a fülében. Hátra sem nézve addig szaladt, míg már a villanyoszlopokon csak elvétve égett a világítás, és a karácsonyi pompa helyett, csupán roskadozó házak vették körül.

– Mama... – hüppögte lefelé görbülő szájjal, miközben csüggedten körbenézett.

Tetőtől talpig átázott, teljesen kimerült és egész testében reszketett. Lassan leemelte a válláról a hátizsákját kedvenc mackója után kutatva, de ujjai akadálytalanul siklottak be a táska széles nyílásán.

– Brumi... – suttogta elkeseredve. – Hol vagy, kedves kis mackókám?

A könnyek visszatarthatatlanul buggyantak ki a szeméből és folytak végig szív alakú arcán, miközben egyre csak a játéka után kutatott. Csüggedt tekintetét végighordozta az úton, hátha megpillantja a földön, de csak apró lépteinek nyoma tarkította a havas utcát.

– Nagyon fázok... haza akarok menni... – pityergett kétségbeesetten.

Nem mert visszafordulni, ezért tétován a házak felé indult. Az omladozó épületek ijesztő árnyékot vetettek a hold ezüstösen derengő fényében, és Nancy gyermeki lelkébe egy pillanatra félelem költözött.

Hatalmas, tágra nyílt tekintettel nézte a fölé magasodó épületeket, miközben bizonytalanul haladt előre. Pillantása egyre feljebb siklott, egészen fel a csillagokig, amikor váratlanul kivilágosodott az ég, eltörölve ezzel a sötétséget. Egy varázslatos fénycsóva szelte át az eget, majd tűnt el a házak mögött.

Nancy, megfélekezve a félelméről, elindult abba az irányba, hátha még egyszer megpillanthatja a csodás jelenséget, de a környékre újra sötétség ereszkedett.

Kissé csalódottan kullogott tovább, amikor egy szűk, kacskaringós utca végén ismét megpillantotta. Nem volt olyan tündöklő és erőteljes, mint az égen, de lángnyelvei lobogó árnyékot vetettek a körülötte álló komor házak falára.

Izgatott mosoly terült szét Nancy hidegtől kipirult arcán, és a kimerültsége ellenére futásnak eredt. Ahogy egyre közelebb ért, mosolya fokozatosan csalódottságra váltott. A fény, alaposabban szemügyre véve, nem volt különleges jelenség, sőt még ragyogó sem. A tűz, a házak felett átívelő, rozzant fahíd aljában egy rozsdás vashordóban lobogott, amelyet koszos,

rongyos ruhába öltözött emberek álltak körül és egy-egy műanyagpohárral a kezükben hangosan beszélgettek.

Nancy tétován közelebb lépett. Az egyik férfi éppen felhajtotta az italát és el akarta hajítani a poharat, amikor a tekintetük egy pillanatra összetalálkozott.

– Nézzétek má’ – kiáltott fel –, egy anyyalka – nyújtotta koszos kezét a kislány felé vigyorogva.

– Tényleg! – zendített rá a másik is. – Mit keresel itt kislány, ahol a madár se jár? – villantotta Nancy felé hiányos fogsorát.

– Gyere csak közelebb! Nem harapnak a bácsik – röhögött fel a harmadik.

Nancy egy pillanatra megdermedt, tekintetét egyik arcra a másikra vándoroltatta, majd lassan hátrálni kezdett.

– Ne fuss el! – indult felé a fogatlan. – Nem fogunk bántani, jól szórakozunk majd, ígérem!

A kislány futásnak eredt, de a férfi néhány lépéssel mellette termett és elkapta a hátizsákját.

– Azt mondtam, itt maradsz! – rivallt rá.

Nancy felsikoltott, és kétségbeesetten próbált kiszabadulni. Egy hirtelen mozdulattal kihúzta karjait a táska pántjai közül, és el akart szaladni, de a jeges úton elcsúszva a földre esett.

A fogatlan elégedetten felnevetett, és a hátizsákot a földre dobva elindult felé. Szikár karját előre nyújtotta, szemében elszánt fény csillogott, majd hirtelen megtorpant.

– Hát te meg ki a fene vagy és hogy kerültél ide? – hebegte a félhomályban álló férfira meredve.

Az idegen nem felelt. Jeges tekintetét a fogatlanra szegezte, aki ettől zavartan hátrált néhány lépést.

– Fiúk, szerintem pucoljunk innen – motyogta a társaihoz iszkolva.

– Csak nem betojtál, Bernie? – röhögött fel a másik-fickó.

– Valami nem kóser ezzel a taggal – mutatott az idegen felé a fogatlan. – Menjünk, ha mondom!

– Ő egyedül van, mi meg hárman – ellenkezett a társa.

– Én pucoltam – vetette oda Bernie, és már el is tűnt a híd alatti bokrok között.

A két másik is kiitta a poharát, vetettek egy sötét pillantást az idegen férfira, majd kelletlenül a társuk után indultak.

Nancy lassan felállt a földről, és érdeklődve felnézett a megmentőjére. Apró ajkai egy pillanatra eltávolodtak egymástól, majd homlokráncolva megszólalt:

– Te rendőr vagy?

A férfit váratlanul érthette a neki szegezett kérdés, mert összevonta világos szemöldökét. Szóra nyitotta a száját, de Nancy megelőzte.

– A mamám azt mondta, hogyha eltévednék, keressek egy rendőrbácsit, és ő majd vigyáz rám és hazakísér.

Az idegen megköszörülte a torkát, hogy elfojtsa nevetését.

– Értem – mondta mosolyogva. – De attól tartok, el kell, hogy szomorítsalak. Nem vagyok rendőr.

Nancy csalódottan lebiggyesztette a száját, mire a férfi a térdére támaszkodva lehajolt, hogy arcuk egy vonalba kerüljön, és szelíden megkérdezte:

– Hogy hívnak?

– Nancy-nek, és téged?

– Sokféle névvel illettek már – felelte, és a kislány zavarát látva még hozzátette: – Te mit gondolsz, hogy hívnak?

– Hát... – nézett rá elgondolkodva Nancy –, úgy nézel ki, mint a postásbácsi. Csak neki hosszú haja van, szőrös az arca és ő nem nőtt ilyen nagyra – csacsogta.

– És mi a neve a postásbácsinak? – kérdezte somolyogva az idegen.

– Öhm... – szorította össze egy pillanatra a szemét Nancy. – Anyukám mindig Samnek nevezi – válaszolta büszkeséggel a hangjában, amiért fel tudta idézni a mamája szavait.

– Akkor hívj Samnek – mondta a férfi, miközben felvette a földön heverő hátizsákot és átadta a kislánynak.

Nancy beleegyezően bólintott, majd kotorászni kezdett a táskájában, és kisvártatva előhúzta az utolsó müzliszeletet. Gyorsan kicsomagolta, és jóízűen beleharapott, majd hirtelen Samre pillantott.

– Kérsz belőle? – kérdezte ártatlanul.

– Nem, edd csak meg nyugodtan, de gyere, menjünk közelebb a tűzhöz, mert még megfázol – mutatott a hordó felé a férfi, miközben végignézett a kislány elázott ruháján. – Közben elmesélhetnék neked, miért bóklászol egyedül karácsony este.

Nancy letelepedett a kartondobozokra, és éppen bele akart harapni az édességbe, de a kérdés hallatán elemelte a szájától a csemegét, majd határozott tekintettel felnézett a férfira.

– Kistestvérem lesz – jelentette ki magától értetődően.

Sam egy pillanatra elgondolkodott a hallottakon.

– És az olyan nagy baj? – kérdezte végül mosollyal a szája sarkában.

Nancy megvonta a vállát.

– Nem akarom, hogy összenyálazza a játékaimat – felelte, és tovább falatozott.

– Oh, igen, ez nyomós indok – bólintott egyetértően a férfi.

– És te miért vagy itt?

– Azért, amiért te.

– Neked is kistesód lesz? – nézett rá elkerekedett szemmel Nancy.

Sam újra elmosolyodott.

– Nem. De valamikor, nagyon régen én is elszakadtam a családomtól – nézett elhomályosult tekintettel a tűzbe.

– Keresned kellett volna egy rendőrbácsit – vágta rá Nancy.

A férfi lassan leguggolt, és kedvesen megszólalt:

– Nagyon okos kislány vagy, ugye tudod?

Nancy nagyot sóhajtott.

– A nagy is mindig ezt szokta mondani. Brumi és én hozzá indultunk, de... – Elharapta a mondatot, szája sírása görbült.

– Ki az a Brumi?

– A kedvenc mackóm – felelte a kislány hüppögve.

– Elvesztetted? – kérdezte együttérzőn Sam.

Nancy szomorúan bólintott.

– Úgy látom, megszáradtál – egyenesedett fel a férfi. – Volna kedved megkeresni a mackót?

A kislány tekintete felragyogott, majd egy pillanattal később újra elkomorult.

– Nem lehet – rázta a fejét. – Van arra egy félelmetesen nagy kutya – mutatott abba az irányba, amerről jött.

– Emiatt ne aggódj, majd én vigyázok rád – nyújtotta felé a kezét Sam, hogy felsegítse. – Gyere!

Jó ideig némán sétáltak, majd Nancy apró kezét a férfi tenyerébe csúsztatta, és tágra nyílt tekintettel felnézett rá.

– Mesélsz nekem valamit? A mama és a papa mindig mesélni szokott séta közben.

Sam nem felelt azonnal, úgy tűnt, elmerül a gondolataiban.

– Nem bánom – szólalt meg végül.

Nancy tekintete felragyogott a válaszra, és a férfi belekezdett a történetbe.

– Hosszú-hosszú évekkel ezelőtt, egy távoli országban világra jött egy kisfiú. Születését gyönyörű, aranyló fény övezte, mégis sokáig úgy tűnt, hogy ugyanolyan egyszerű gyermek csupán, mint a testvérei...

– Voltak testvérei? – szakította félbe meglepetten Nancy.

– Igen, voltak – mosolyodott el Sam. – Nem is egy.

– És mind egy szobában aludtak? – kérdezte a kislány érdeklődve. – Poppy azt mondta, hogy a testvérek mindig egy szobában alszanak.

– Igen, egy szobában aludtak.

Nancy egy ideig elgondolkodott a válaszon, majd bólintott és várta a folytatást.

– Ahogy a kisfiú cseperedett, furcsa dolgok történtek vele. Nagy, fényes aura övezte, és egyetlen pillantással képes volt enyhíteni az emberek fájdalmán. Egyik este a testvéreivel a csillagokat fürkészte, amikor egy pillanatra kivilágosodott és ragyogó fénycsóva szelte át az eget. A fiú rögtön a nyomába eredt. Egy darabon a testvérei is követték, de mire elérte a jelenség forrását, teljesen egyedül maradt. Egy férfi állt a mező közepén, gyönyörű, aranyló fény övezte. Egyetlen szót sem szólt, csak kinyújtotta a kezét a fiú felé. Egy hang sem hagyta el a szájukat, mégis beszélgettek. Egy csodálatos nyelven, a szeretetén.

– Egy angyal volt, akit látott, ugye? – nézett rá Nancy elámulva.

Sam mosolyogva bólintott, és folytatta a történetet.

– Az angyal szerette volna magával vinni a fiút oda, ahová tartozik, de ő képtelen volt elhagyni a családját, mert túlságosan szerette őket. Olyan szoros kötelék alakult ki közöttük, amely sokáig nem engedte, hogy beteljesítse, amire született. Élte az emberek egyszerű életét, míg egy nap a legkedvesebb húga megbetegedett. Az orvosok már nem tudtak neki segíteni, oly' hirtelen hatalmasodott el rajta a láz. A fiú el sem mozdult a kislány ágya mellől, kétségbeesetten tenni akart valamit, de a tehetetlenség szinte megbénította. Két tenyere közé fogta a húga kezét, lehunyta a szemét és némán imádkozott azért

a csodáért, amelyet születése óta a bensőjében hordozott, és amely azon az estén végül kiteljesedett benne. Egész teste lángolt és reszketett, amikor egyszer csak furcsa bizsergést érzett a tenyerében. Önkéntelenül is megsimogatta a húga arcát, és ahogy hozzáért, ő felpillantott és elmosolyodott. A betegség, amilyen hirtelen jött, úgy távozott. Az ég alja egy pillanatra újra kivilágosodott, és ragyogó fénycsóva szelte át az eget. A fiú nem harcolt tovább a végzete ellen. Bizonytalanság nélkül fogta meg az angyal kezét, és abban a pillanatban olyan világosság támadt a földön, hogy egyetlen pillanatra nappallá változott az éjszaka.

Sam hirtelen elhallgatott, tekintete a távolba révedt. Csupán a csizmájuk alatt megroppanó hó törte meg a csendet.

Nancy elgondolkodott a történeten, majd lassan felnézett a férfitra, és elkerekedett szemmel megszólalt:

– Te is angyal vagy?

Sam halvány mosolyra húzta a száját, és maga elé mutatott.

– Nézd csak, mi van ott!

– Brum! – kiáltott fel Nancy boldogan.

Elengedte a férfi kezét, és felkapta a mackót a földről. Apró ujjával végigsimított a kobakján, majd szorosan magához szorította.

– Kedves kis mackókám – pityergett.

Bár meglehetősen hűvös este volt, Nancy egyáltalán nem fázott. Séta közben vidáman csacsogott mindenféléről mindaddig, amíg a távolban fel nem tűntek az otthona fényei.

Bizonytalanul megtorpant, és csizmája orrával a havat tologatta.

– Minden rendben? – guggolt le hozzá Sam.

A kislány szégyenlősen lehajtotta a buksiját.

– Mi van, ha a mamáék már nem szeretnek engem?

Sam mutatójával az álla alá nyúlt, és gyengéden felemelte a fejét.

– Jobban szeretnek téged bárminél – felelte.

– De...

– Minden rendben lesz, ne félj! – mondta megnyugtató hangon, és égszínkéék szemében különös fény villant.

Nancy egyetlen pillanatra megbabonázva nézett rá, majd tekintete felragyogott és derűs mosoly terült szét az arcán.

– Nagyon éhes vagyok – pillantott hirtelen a ház felé. – A mama a kedvencemet főzte, és alig várom, hogy egyek belőle.

Miután átkeltek az úton, elengedte Sam kezét és boldogan szaladt a bejárat felé.

– Te is megkóstolod? – fordult hátra a lépcsőről, de már nem volt mögötte senki.

– Nancy, édesem, hol voltál? – tárta ki az ajtót az édesanyja, és gyorsan a karjába kapta. – A papával nagyon aggódtunk érted, annyira féltünk, hogy...

– Csak a nagyihoz indultam – szakította félbe szégyenlősen Nancy. – Eltévedtem, de Sam hazakísért.

– Miféle Sam? Ki az a Sam? – kérdezte az édesapja.

– Ő egy angyal – magyarázta türelmetlenül Nancy.

– Újabb képzeletbeli barát? – rázta a fejét mosolyogva az édesanyja, miközben az utcát kémlelte. – Soha többé ne tedd ezt velünk, megértetted? – pillantott újra a lányára.

– Ígérem, nem fog többé előfordulni – felelte lefelé görbülő szájjal a kislány.

– Oh, édesem – csóválta a fejét megkönnyebbülten az asszony, és becsukta maguk mögött az ajtót.

Néhány hónappal később, egy borongós márciusi estén, hatalmas zivatar söpört végig a csendes kisváros elnéptelenedett utcáin. Az ég alja egy pillanatra kivilágosodott, és ragyogó fénycsóva szelte át az eget, miközben a Brown-ház falai között felsírt egy kisdéd, kinek jöttét aranyló fény övezte.

Nina Collins
Az őrangyal

